

Arrest

nr. 247 465 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 29 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2018 en op 20 december 2018.

1.3. Op 20 februari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 februari 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn te Ali Jaro, Syrië, op 1 januari 1969. U heeft de Syrische nationaliteit en u bent christen. Op 16 oktober 2010 bent u gedoopt in de Evangelische kerk te Hannover, Duitsland.

Van uw geboorte tot 1998 verbleef u in Syrië. U verbleef tot uw zes jaar in Ali Jaro. Vervolgens bent u naar Afrin gegaan tot uw bacculaureaat. U bent vervolgens verhuisd, voor twee jaar, naar Ashrafiya, Aleppo, en hierna volbracht u uw legerdienst van 1988 tot 1991. U was in Zerkia gestationeerd waar u de leiding had over een tank. Hierna keerde u terug naar Ashrafiya, Aleppo. In 1998 heeft u Syrië verlaten richting Duitsland. U geeft aan dat u op 27 maart 1998 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en dat u daar in 2013 de subsidiaire beschermingsstatus ontving. U bleef de gehele tijd in Duitsland wonen. Op 9 april 2016 verliet u Duitsland en bent u via Griekenland en Turkije opnieuw naar Syrië teruggekeerd om uw zieke moeder te verzorgen. De eerste week verbleef u bij uw oom in Janderez, waar tevens uw moeder verbleef. Hierna bent u samen met uw moeder teruggekeerd naar uw dorp Ali Jaro.

Uw vader stierf in 2005 tijdens zijn slaap, u vernam dit nieuws toen u in Duitsland was. In zijn leven hield hij zich bezig met de Koerdische politiek, hij was lid van de Volkspartij. Ook u was, door uw vader, sympathisant. Bij uw terugkeer naar Syrië om uw zieke moeder te verzorgen, heeft u problemen gekend met de PKK. Zo diende u, drie weken na uw terugkeer, een soort belasting aan hen te betalen. In april 2016 kwamen twee voertuigen langs en vroegen ze u om u aan te sluiten bij hun, u weigerde dit. In oktober 2016 spraken ze u aan over de winst die u maakte bij het oogsten van de olijven en spraken ze u aan om uw woning in te nemen. In november 2016 had u een woordenwisseling over uw nicht, u werd hierbij geslagen en geschopt. Hierna besloot u om samen met uw moeder naar het huis van uw oom te verhuizen in Janderez. U ging nog af en toe naar Ali Jaro om met uw moeder naar de dokter te gaan. Op 18 februari 2017 overleed uw moeder.

Op 26 februari 2017, na de begrafenis van uw moeder, verliet u Syrië. U reisde met een smokkelaar naar Turkije. In Turkije zag u voor het eerst uw echtgenote, M.(...) S.(...), met Marokkaanse nationaliteit (CG 18/10856/ B, OV 8.219.974). U leerde haar begin 2013 via facebook kennen. In maart 2017 trouwde u op religieuze wijze met haar. Uw echtgenote is sinds enkele maanden christen. Op 12 november 2018 werd jullie eerste kindje, M.(...) E.(...), geboren. Jullie verbleven vijf maanden in Turkije, vervolgens kwamen jullie samen via Griekenland (verblijft van zes maanden), Oostenrijk (transit) en Duitsland (transit) naar België. Op 24 januari 2018 kwamen jullie hier aan, op 29 januari 2018 dienden jullie, gebaseerd op geheel eigen motieven, in België een verzoek om internationale bescherming in. België was de keuze van uw echtgenote.

U vreest bij terugkeer naar Syrië de PKK. Als deze uitgeschakeld wordt bent u bereid om terug te keren. U geeft aan dat u bij uw terugreis uit Syrië naar de Duitse ambassade bent geweest in Griekenland om informatie te verkrijgen over uw verblijfskaart. Er werd u gezegd dat deze verlopen was en dat u opnieuw in Duitsland een verzoek om internationale bescherming diende in te dienen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u een oude Syrische identiteitskaart neer, alsook uw Syrisch rijbewijs. Op datum van 20 maart 2018 worden er door uw advocaat acht fotokopieën neergelegd in verband met het overlijden van uw moeder. Op 23 maart 2018 heeft u een USB stick bezorgd met een video over uw doopsel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) tweemaal gehoord. Het eerste persoonlijk onderhoud vond plaats op 8 maart 2018 (CGVS 1), het tweede persoonlijk onderhoud vond plaats op 20 december 2018 (CGVS 2).

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

Het CGVS wijst er vervolgens op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielpcedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, nationaliteit en **plaatsen van eerder verblijf**, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land

of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat er, in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Het CGVS merkt tot slot op dat het CGVS niet betwist dat u over de Syrische nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat miljoenen Syriërs buiten hun land van herkomst leven, en dat veel Syriërs zowel voor, als na het uitbreken van de burgeroorlog in 2011 om diverse redenen migreerden naar andere landen. U kan dan ook met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer naar Syrië een vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Syrische nationaliteit doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België.

Dit klemt des te meer nu bij een jarenlang verblijf in het buitenland immers niet valt uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus komt te vervallen. In die zin is het dan ook cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel verwijst naar uw Syrische nationaliteit

In casu dient te worden vastgesteld dat u het CGVS verhindert een correct zicht te krijgen op uw plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België, waardoor u uw nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond.

Vooreerst is er de vaststelling dat u niet in staat bent om uw paspoort voor te leggen, wat een zeer belangrijk en essentieel document is in de procedure inzake internationale bescherming (CGVS 1 p.5; CGVS 2 p.3). Het CGVS merkt op dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over wat er met uw paspoort is gebeurd, zo vermeldt u bij het eerste persoonlijk onderhoud dat uw paspoort bij de smokkelaar ligt toen hij het had ingehouden in Turkije (CGVS 1 p.5) en bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u uw paspoort achtergelaten heeft bij een vriend in Duitsland (CGVS 2 p.3) en even later, dat uw paspoort werd ingehouden aan een checkpoint binnen Afrin (CGVS 2 p.6). Het feit dat u verschillende verklaringen aflegt aangaande wat er met uw paspoort gebeurde, ondermijnt uw geloofwaardigheid in sterke mate, zeker gezien het belang van een dergelijk essentieel document. Het CGVS vermoedt dat u haar bewust tracht te misleiden door het achterhouden van dit essentiële document.

Verder wordt van u verwacht uw verblijf in Duitsland sinds 1998, een periode van nota bene achttien jaar, te staven. Hoewel u tijdens het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud meermaals werd gevraagd om documenten ter staving voor te leggen aangaande uw beweerde verblijf, en u tot tweemaal toe hiervoor bijkomende tijd werd gegeven, stelt het CGVS vast dat u nalaat enig document neer te leggen ter staving van uw beweerde verblijf in Duitsland. Er werd u uitdrukkelijk meermaals gevraagd enerzijds documenten neer te leggen over uw verblijf an sich in Duitsland en anderzijds over uw verblijfsstatus (CGVS 1 p. 4, 10, 13; CGVS 2 p.4, 5, 7, 8; CGVS vrouw 2 p.5). Hoewel u dit duidelijk

gevraagd werd en u ruim de kans geboden werd, heeft u dit nagelaten te doen. Achttien jaar is, zoals reeds werd opgemerkt, absoluut geen verwaarloosbare periode. Het CGVS is dan ook van mening dat u haar, door het niet voorleggen van enig degelijk document wat betreft de omstandigheden van uw verblijf in Duitsland of elders en uw eventuele verblijfsstatus ginds of elders, in het ongewisse laat. U verklaart dat er foto's op uw gsm stonden van uw verblijfsdocumenten, maar dat u niet in staat bent deze voor te leggen omdat uw gsm verloren is gegaan (CGVS 2 p.4). Dit is een loze bewering die u niet staft en die door het CGVS niet geloofwaardig bevonden wordt in het licht van haar vaststellingen. Daarenboven geeft u aan dat u tot op heden over een familiaal netwerk beschikt in Duitsland, waarmee u op heden contact heeft (CGVS 2 p. 5). Het CGVS is dan ook de mening toegedaan, gezien u over dit netwerk beschikt, dat het niet onmogelijk is voor u om aan documenten te geraken die uw beweerde verblijf en status staven, te meer daar u aangeeft dat ze over dezelfde legale status als u beschikken (CGVS 2 p.5). U geeft daarnaast aan dat u zal pogen om via uw contacten met een mensenrechtenorganisatie documenten aan te brengen (CGVS 2 p.4), maar dit blijkt eveneens zonder resultaat. Bovendien geeft u aan dat u bepaalde documenten in uw voormalige woonst in Duitsland heeft achtergelaten en dat, afhankelijk van wat uw huisbaas ermee gedaan heeft, deze documenten nog bestaan of niet (CGVS 2 p.5). Dit is wederom een loze bewering waar achter u zich probeert te verschuilen en waar het CGVS geen geloof aan hecht. Het feit dat u niet in staat bent enig document neer te leggen over de periode van voor uw komst naar België komt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede. Het CGVS kan niet aanvaarden dat u haar geen zicht geeft over waar u verbleef en op basis van welke modaliteiten voor uw komst naar België, te meer u nog steeds over een netwerk beschikt in Duitsland dat u hierbij zou kunnen helpen.

Uw geloofwaardigheid wordt mede teniet gedaan door het antwoord dat het CGVS ontving van de Duitse asielautoriteiten. Op 7 maart 2018 werd door het CGVS een officiële vraag gesteld aan de Duitse asielautoriteiten of u op basis van uw naam gekend staat bij hen daar u aangeeft dat u zowel in Duitsland als hier in België gebruik maakte van dezelfde naam, met name 'R.(...) S.(...)' (CGVS 2 p.4). In het antwoord dat het CGVS verkreeg en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u niet gekend staat bij de Duitse asielautoriteiten, dat u nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling in contrast staat met uw verklaringen over uw beweerde verblijfssituatie in Duitsland (zie verklaringen CGVS 1 p.3, 4; CGVS 2). Het hoeft niet te verwonderen dat door deze vaststelling het CGVS uw geloofwaardigheid nog meer in vraag stelt. U met het antwoord van de Duitse asielautoriteiten tijdens het tweede persoonlijke onderhoud geconfronteerd, begint u hiermee te lachen (CGVS 2 p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS deze houding niet accepteert en dit behoeft geen verder betoog.

Bovendien hecht het CGVS geen geloof aan uw beweerde terugkeer naar Syrië van april 2016 tot februari 2017. Hier wordt wederom verwezen naar het feit dat u nalaat enig document neer te leggen dat uw beweerde reisweg en uw beweerde verblijf in Syrië kan staven (CGVS 1 p. 12). In dit kader verwijst het CGVS nogmaals naar het ontbreken van uw paspoort. Wanneer u gevraagd werd uw nieuwe Syrische identiteitskaart voor te leggen die u tijdens deze periode heeft verkregen (CGVS 1 p.10), zegt u dat deze bij de smokkelaar ligt in Turkije (CGVS 1 p.10). U vervolgens om een kopie gevraagd, zegt u dat u er geen heeft omdat u er niet bij stil heeft gestaan, bovendien stelt het CGVS vast dat u ook niets kan vertellen over de geldigheid van deze kaart (CGVS 1 p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen uw geloofwaardigheid ondermijnen en dat dit wederom het vermoeden van het CGVS bevestigt dat u haar tracht te misleiden. De foto's die u neerlegt aangaande uw beweerde verblijf in Syrië worden tevens niet aanvaard door het CGVS. U gevraagd waar u te zien bent op deze foto's, geeft u aan dat u deze foto's heeft genomen en dat u daarom niet zichtbaar bent op deze foto's (CGVS 2 p.5-6). Dit bevestigt de vaststelling van het CGVS dat uw terugkeer naar Syrië niet geloofwaardig is.

Daarnaast zijn er verschillende discrepanties tussen uw verklaringen bij de DVZ aangaande uw verblijf in Syrië en uw verklaringen bij het CGVS die uw geloofwaardigheid over uw beweerde verblijf in Syrië mede teniet doen. Zo geeft u bij DVZ aan dat begin februari 2017 uw huis werd afgenomen door de PKK (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5), terwijl u bij het CGVS zegt dat uw huis werd ingenomen begin december 2016 (CGVS 1 p.11). Daarnaast spreekt u bij het CGVS over een verbale en fysieke bedreiging in het kader van het huwelijk van uw nicht (CGVS 1 p.10). Evenwel heeft u hierover bij de DVZ niets gezegd (Vragenlijst CGVS punt 3, vraag 5). U hiermee geconfronteerd, zegt u dat u niet over details mocht spreken, en dat u kort diende te zijn (CGVS 1 p.11). Het CGVS is van mening dat een verbale en fysieke bedreiging geen detail is en hecht daarom ook weinig geloof aan uw verklaringen, te meer daar u aangeeft dat u zich door deze bedreigingen niet meer veilig voelde en dat u de hele tijd bang was (CGVS 1 p.11). Bovendien stelt het CGVS vast dat uw verklaringen over uw vertrek uit Syrië weinig coherent zijn. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u bij uw terugreis drie

checkpoints bent gepasseerd, waar de smokkelaar gesprekken had en dat u aanneemt dat hij geld betaalde (CGVS 1 p.9). Evenwel, bij het tweede persoonlijk onderhoud geeft u aan dat u bij uw terugreis uit Syrië geen checkpoints heeft gezien, om dan aan te geven dat er wel checkpoints waren maar dat 'hij' toen langs de velden reed, en u vervolgens aangeeft dat binnen Afrin er wel checkpoints waren, dat ze toen uw paspoort hebben ingehouden (CGVS 2 p.6). Het hoeft niet te verwonderen dat deze weinig eensluidende verklaringen niet bijdragen tot uw geloofwaardigheid. Door deze verklaringen heeft u totaal niet kunnen overtuigen in uw terugkeer naar Syrië en stelt het CGVS wederom vast dat u haar geen zicht geeft over uw verblijf voor uw komst naar België.

Ondanks u ruimschoots de kans geboden te hebben uw verklaringen te staven heeft u dit nagelaten te doen. Het hoeft niet te verwonderen dat dit dan ook, gezien bovenstaande argumentatie van wat er van u verwacht wordt als verzoeker om internationale bescherming, een negatieve invloed heeft op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. U komt géénszins tegemoet aan de bewijslast en de medewerkingsplicht die te dezen in beginsel bij u berusten, evenals dat u het door uw eigen toedoen onmogelijk maakt voor de Commissarisgeneraal om een duidelijk zicht te krijgen op uw reële verblijfssituatie en uw eventuele nood aan internationale bescherming.

Op basis van bovenstaande observaties is het CGVS van mening dat u de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming dient geweigerd te worden.

Volledigheidshalve dienen de beperkte neergelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming beoordeeld te worden. Uw oude Syrische identiteitskaart en Syrische rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit en herkomst die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De foto's van uw overleden moeder en de begrafenisceremonie dragen geenszins bij tot het ombuigen van de appreciatie van het CGVS daar u hier nergens op te zien bent. Dit werd hierboven reeds uitvoerig besproken. De USB stick met de video van uw doopsel, doet eveneens niets af aan de hierboven besproken vaststellingen. In dit kader merkt het CGVS ook op dat u zelfs niet weet wat er op dit filmpje staat (CGVS 2 p.5). Een houding die het CGVS niet kan accepteren in haar onderzoek naar uw nood om internationale bescherming.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat het CGVS in hoofde van uw echtgenote tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming heeft genomen. Zij diende, op geheel eigen motieven, een verzoek om internationale bescherming in.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, op het feit dat u niet naar Syrië mag teruggestuurd worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vestigt er vooreerst de aandacht op dat zijn identiteit, zijn Syrische nationaliteit en herkomst in de bestreden beslissing niet worden betwist. Verzoeker besluit uit de bestreden beslissing dat het gebrek aan bewijs omtrent zijn recente verblijfplaatsen het probleem vormt. Verzoeker is er echter tot op heden niet in geslaagd om hieromtrent bewijsstukken of indicaties aan te brengen. Hij vermoedde niet dat dit zo een zwaar probleem zou kunnen opleveren in het licht van zijn nationaliteit en herkomst. Hij lichtte tijdens het persoonlijk onderhoud ook toe dat de overgrote duur van zijn verblijf in Duitsland illegaal was. Met betrekking tot de periode van legaal verblijf zal hij alsnog, alhoewel hij momenteel geen enkel document bezit, de beroepsprocedure gebruiken om officiële en/of officieuze bewijzen te verzamelen in verband met zijn recente verblijfplaatsen. In de mate dat dit onderdeel essentieel is,

behoudt verzoeker zich dan ook het recht voor om hieromtrent bijkomende informatie te verstrekken en toe te lichten in de hoop dat de Raad tot een andere beoordeling kan komen. Om al deze redenen vraagt verzoeker de Raad om alsnog zijn vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek in verband met zijn recente verblijfplaatsen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

In een aanvullende nota tracht verzoeker zijn verblijf in Duitsland aan te tonen met onder andere een Duitse gezondheidskaart, geldig tot 31 december 2017 en een uittreksel m.b.t. tot de voorwaarden van deze gezondheidskaart. Voorts legt verzoeker een foto neer waarop hij een Duitstalige krant leest en een document waaruit blijkt dat men het verkregen statuut in Duitsland verliest wanneer men een bepaalde tijd niet op het grondgebied verblijft.

2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij het door zijn eigen toedoen onmogelijk maakt voor de commissaris-generaal om een correct zicht te krijgen op zijn plaatsen van eerder verblijf voor zijn komst naar België, waardoor hij zijn nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) hij niet in staat is om zijn paspoort voor te leggen en hij geen eenduidige verklaringen aflegt over wat er met zijn paspoort is gebeurd, hetgeen zijn geloofwaardigheid in sterke mate ondermijnt en wat doet vermoeden dat hij het CGVS tracht te misleiden door het achterhouden van dit essentiële document, (ii) hij nalaat enig document neer te leggen ter staving van zijn beweerde verblijf in Duitsland sinds 1998, een periode van nota bene achttien jaar, en zijn eventuele verblijfsstatus aldaar, (iii) zijn geloofwaardigheid mede teniet wordt gedaan door het antwoord dat het CGVS ontving van de Duitse asielautoriteiten, waaruit blijkt dat hij niet gekend staat bij de Duitse asielautoriteiten en dat hij nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, hetgeen in schril contrast staat met zijn verklaringen over zijn beweerde verblijfssituatie in Duitsland, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Syrië van april 2016 tot februari 2017 daar (1) hij nalaat enig document neer te leggen dat zijn beweerde reisweg en zijn beweerde verblijf in Syrië kan staven en (2) verschillende discrepanties tussen zijn verklaringen bij de DVZ en zijn verklaringen bij het CGVS aangaande zijn verblijf in Syrië en over zijn vertrek uit Syrië zijn geloofwaardigheid over zijn beweerde verblijf in Syrië mede teniet doen en (v) zijn oude Syrische identiteitskaart en rijbewijs betrekking hebben op zijn identiteit en herkomst, die niet in twijfel worden getrokken, de foto's van zijn overleden moeder en de begrafenisceremonie geenszins bijdragen tot het ombuigen van de appreciatie van het CGVS daar verzoeker hier nergens op te zien is, de USB-stick met de video van zijn doopsel eveneens niets afdoet aan bovenstaande vaststellingen en hij zelfs niet weet wat er op dit filmpje staat.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2019 (CG nr. 1810856), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig

ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.5. Artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Indien de met het onderzoek van het verzoek belaste instanties goede redenen hebben om aan te nemen dat de verzoeker informatie, stukken, documenten of andere elementen achterhoudt die essentieel zijn voor een correcte beoordeling van het verzoek, kunnen zij de verzoeker uitnodigen om deze elementen onverwijld voor te leggen, wat ook hun drager is. De weigering van de verzoeker om deze elementen voor te leggen zonder bevredigende verklaring kan een aanwijzing zijn van zijn weigering om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht zoals bedoeld in het eerste lid.”

2.5. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Syrië heeft verlaten in 1998 richting Duitsland. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen de subsidiaire beschermingsstatus hebben gekregen in 2013. Hij bleef de gehele tijd in Duitsland wonen tot 2016. Hij keerde in 2016 naar Syrië terug om zijn moeder te verzorgen. Verzoeker staat zijn Syrische nationaliteit en identiteit met een Syrische identiteitskaart en een rijbewijs. Hij legt nog fotokopieën neer in verband met het overlijden van zijn moeder. Verzoeker legt ook een video neer van zijn doopsel.

De Raad leest in de bestreden beslissing het volgende: *“(…) Het CGVS merkt tot slot op dat het CGVS niet betwist dat u over de Syrische nationaliteit beschikt. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat miljoenen Syriërs buiten hun land van herkomst leven, en dat veel Syriërs zowel voor, als na het uitbreken van de burgeroorlog in 2011 om diverse redenen migreerden naar andere landen. U kan dan ook met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer naar Syrië een vrees voor vervolging heeft in de zin van artikel 48/3, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Syrische nationaliteit doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf voor uw komst naar België.*

Dit klemmt des te meer nu bij een jarenlang verblijf in het buitenland immers niet valt uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus komt te vervallen. In die zin is het dan ook cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel verwijst naar uw Syrische nationaliteit. (...)Vooreerst is er de vaststelling dat u niet in staat bent om uw paspoort voor te leggen, wat een zeer belangrijk en essentieel document is in de procedure inzake internationale bescherming (CGVS 1 p.5; CGVS 2 p.3). Het CGVS merkt op dat u geen eenduidige verklaringen aflegt over wat er met uw paspoort is gebeurd, zo vermeldt u bij het eerste persoonlijk onderhoud dat uw paspoort bij de smokkelaar ligt toen hij het had ingehouden in Turkije (CGVS 1 p.5) en bij het tweede persoonlijk onderhoud dat u uw paspoort achtergelaten heeft bij een vriend in Duitsland (CGVS 2 p.3) en even later, dat uw paspoort werd ingehouden aan een checkpoint binnen Afrin (CGVS 2 p.6). Het feit dat u verschillende verklaringen aflegt aangaande wat er

met uw paspoort gebeurde, ondermijnt uw geloofwaardigheid in sterke mate, zeker gezien het belang van een dergelijk essentieel document. Het CGVS vermoedt dat u haar bewust tracht te misleiden door het achterhouden van dit essentiële document.

Verder wordt van u verwacht uw verblijf in Duitsland sinds 1998, een periode van nota bene achttien jaar, te staven. Hoewel u tijdens het eerste en het tweede persoonlijke onderhoud meermaals werd gevraagd om documenten ter staving voor te leggen aangaande uw beweerde verblijf, en u tot tweemaal toe hiervoor bijkomende tijd werd gegeven, stelt het CGVS vast dat u nalaat enig document neer te leggen ter staving van uw beweerde verblijf in Duitsland. Er werd u uitdrukkelijk meermaals gevraagd enerzijds documenten neer te leggen over uw verblijf an sich in Duitsland en anderzijds over uw verblijfsstatus (CGVS 1 p. 4, 10, 13; CGVS 2 p.4, 5, 7, 8; CGVS vrouw 2 p.5). Hoewel u dit duidelijk gevraagd werd en u ruim de kans geboden werd, heeft u dit nagelaten te doen. Achttien jaar is, zoals reeds werd opgemerkt, absoluut geen verwaarloosbare periode. Het CGVS is dan ook van mening dat u haar, door het niet voorleggen van enig degelijk document wat betreft de omstandigheden van uw verblijf in Duitsland of elders en uw eventuele verblijfsstatus ginds of elders, in het ongewisse laat. U verklaart dat er foto's op uw gsm stonden van uw verblijfsdocumenten, maar dat u niet in staat bent deze voor te leggen omdat uw gsm verloren is gegaan (CGVS 2 p.4). Dit is een loze bewering die u niet staft en die door het CGVS niet geloofwaardig bevonden wordt in het licht van haar vaststellingen. Daarenboven geeft u aan dat u tot op heden over een familiaal netwerk beschikt in Duitsland, waarmee u op heden contact heeft (CGVS 2 p. 5). Het CGVS is dan ook de mening toegedaan, gezien u over dit netwerk beschikt, dat het niet onmogelijk is voor u om aan documenten te geraken die uw beweerde verblijf en status staven, te meer daar u aangeeft dat ze over dezelfde legale status als u beschikken (CGVS 2 p.5). U geeft daarnaast aan dat u zal pogen om via uw contacten met een mensenrechtenorganisatie documenten aan te brengen (CGVS 2 p.4), maar dit blijkt eveneens zonder resultaat. Bovendien geeft u aan dat u bepaalde documenten in uw voormalige woonst in Duitsland heeft achtergelaten en dat, afhankelijk van wat uw huisbaas ermee gedaan heeft, deze documenten nog bestaan of niet (CGVS 2 p.5). Dit is wederom een loze bewering waar achter u zich probeert te verschuilen en waar het CGVS geen geloof aan hecht. Het feit dat u niet in staat bent enig document neer te leggen over de periode van voor uw komst naar België komt uw geloofwaardigheid absoluut niet ten goede. Het CGVS kan niet aanvaarden dat u haar geen zicht geeft over waar u verbleef en op basis van welke modaliteiten voor uw komst naar België, te meer u nog steeds over een netwerk beschikt in Duitsland dat u hierbij zou kunnen helpen.

Uw geloofwaardigheid wordt mede teniet gedaan door het antwoord dat het CGVS ontving van de Duitse asielautoriteiten. Op 7 maart 2018 werd door het CGVS een officiële vraag gesteld aan de Duitse asielautoriteiten of u op basis van uw naam gekend staat bij hen daar u aangeeft dat u zowel in Duitsland als hier in België gebruik maakte van dezelfde naam, met name 'R.(...) S.(...)' (CGVS 2 p.4). In het antwoord dat het CGVS verkreeg en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u niet gekend staat bij de Duitse asielautoriteiten, dat u nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Het hoeft niet te verwonderen dat deze vaststelling in contrast staat met uw verklaringen over uw beweerde verblijfssituatie in Duitsland (zie verklaringen CGVS 1 p.3, 4; CGVS 2). Het hoeft niet te verwonderen dat door deze vaststelling het CGVS uw geloofwaardigheid nog meer in vraag stelt. U met het antwoord van de Duitse asielautoriteiten tijdens het tweede persoonlijke onderhoud geconfronteerd, begint u hiermee te lachen (CGVS 2 p.4). Het hoeft niet te verwonderen dat het CGVS deze houding niet accepteert en dit behoeft geen verder betoog.

Bovendien hecht het CGVS geen geloof aan uw beweerde terugkeer naar Syrië van april 2016 tot februari 2017. Hier wordt wederom verwezen naar het feit dat u nalaat enig document neer te leggen dat uw beweerde reisweg en uw beweerde verblijf in Syrië kan staven (CGVS 1 p. 12). In dit kader verwijst het CGVS nogmaals naar het ontbreken van uw paspoort. Wanneer u gevraagd werd uw nieuwe Syrische identiteitskaart voor te leggen die u tijdens deze periode heeft verkregen (CGVS 1 p.10), zegt u dat deze bij de smokkelaar ligt in Turkije (CGVS 1 p.10). U vervolgens om een kopie gevraagd, zegt u dat u er geen heeft omdat u er niet bij stil heeft gestaan, bovendien stelt het CGVS vast dat u ook niets kan vertellen over de geldigheid van deze kaart (CGVS 1 p.10). Het hoeft niet te verwonderen dat deze verklaringen uw geloofwaardigheid ondermijnen en dat dit wederom het vermoeden van het CGVS bevestigt dat u haar tracht te misleiden. De foto's die u neerlegt aangaande uw beweerde verblijf in Syrië worden tevens niet aanvaard door het CGVS. U gevraagd waar u te zien bent op deze foto's, geeft u aan dat u deze foto's heeft genomen en dat u daarom niet zichtbaar bent op deze foto's (CGVS 2 p.5-6). Dit bevestigt de vaststelling van het CGVS dat uw terugkeer naar Syrië niet geloofwaardig is.(...)

Verzoeker betwist de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing niet en komt in het verzoekschrift niet verder dan de opmerking dat hij er tot nu toe niet in geslaagd is bewijsstukken of indicaties aan te brengen hieromtrent en hij niet vermoedde dat dit zo een zwaar probleem zou kunnen opleveren in het licht van zijn nationaliteit en herkomst. Verzoeker vervolgt dat hij ook toelichtte dat hij de overgrote duur van zijn verblijf illegaal was in Duitsland.

Thans legt verzoeker met een aanvullende nota onder andere een Duitse gezondheidskaart voor geldig tot 2017 onder de naam Scheikho Raschid (met foto). Volgens verzoeker is het mogelijk dat de andere schrijfwijze van zijn naam een logische verklaring zou kunnen zijn voor het antwoord van de Duitse autoriteiten, namelijk dat hij in Duitsland niet gekend is. Verzoeker wijst ook nog naar een stuk 4 waaruit zou moeten blijken dat iemand het statuut verliest in Duitsland wanneer men gedurende een bepaalde periode niet meer op het grondgebied is teruggekeerd. Hij vraagt dan ook in de aanvullende nota om de zaak terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor een nieuw onderzoek bij de Duitse asielinstanties.

Verzoeker kan niet worden gevolgd. Immers, met het louter neerleggen van een vervallen Duitse gezondheidskaart, dat geenszins een verblijf waar dan ook aantoonde, en de bewering dat hij zijn beschermstatus in Duitsland niet meer heeft, weerlegt verzoeker de verschillende motieven van de bestreden beslissing niet.

Verzoeker gaat er aan voorbij dat hij de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, verblijfplaatsen, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn mogelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens de gehoren en het achterhouden van essentiële documenten zoals zijn paspoort. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst/land van verblijf verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen.

Door verzoekers gebrek aan medewerking kan evenmin worden bepaald of hij mogelijks reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel zoals bepaald in artikel 57/6, §3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, of hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie dan wel of een derde land voor hem als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS